

עמ"ת 8319/10/14 - דוד בן גיגי נגד מדינת ישראל - תביעות לכיש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 8319-10-14 בן גיגי(אחר/נוסף) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת נחמה נצר
העורר	דוד בן גיגי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל - תביעות לכיש

החלטה

בפני הודעת ערר שהוגדרה "דחופה" אודות החלטה שניתנה בבית משפט השלום באשקלון, ביום 2.10.14, בהעדר הצדדים ובמסגרת החלטה ב"בפתקית".

בהחלטה הנזכרת, ראה לנכון בית משפט קמא, לדחות בקשה שהגיש המבקש לשחרורו לאלתר ממעצר לא חוקי. בית משפט קמא קבע בהחלטתו כי בעניינו של העורר קיימת החלטה לעוצרו עד תום ההליכים וכי הואיל ולא הוגש ערר על החלטה זו, אין לומר כי נפל דופי בהתנהלות שב"ס ורשויות התביעה.

בשולי ההחלטה, ציין בית משפט קמא, כי בפני העורר פתוחה הדרך להגיש בקשה לעיון חוזר עקב חלוף הזמן.

בטרם אתייחס להחלטה נשוא הודעת הערר, ראוי לסקור את השתלשלות העניינים עד לשלב הגשת הבקשה לשחרור העורר, "ממעצר לא חוקי".

כעולה מעיון בתיק בית משפט קמא, ביום 16.7.14 הוגש כנגד העורר כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת איומים כלפי בת זוגו לשעבר.

אין חולק כי בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה המשיבה למעצר העורר עד לתום ההליכים.

בית משפט קמא נדרש לבקשה זו במסגרת דיון שהתקיים בפניו ביום 20.7.14.

עמוד 1

על פי פרוטוקול הדיון מאותו מועד, סבר בית משפט קמא כי עבירת האיומים המיוחסת לעורר אינה במדרג החמור של עבירת האיומים וכי בהתחשב בכך שהוצגה בפניו חלופת מעצר בדמות אמו ואחיו של העורר, ראה הוא לנכון לקבוע כי העורר יוכל להשתחרר ממעצרו אם יקיים אחר שורה של תנאים שפורטו בהחלטה ובכלל זה, הפקדת ערובה בסך של - 2,000 ₪.

אין חולק כי עד לרגע זה העירבון הכספי האמור לא הופקד.

לא מיותר לציין כי במסגרת ההחלטה מיום 20.7.14, ראה לנכון בית משפט קמא לקבוע כך:

"לא יעמוד המשיב בתנאים או יפר אותם, יעצר עד תום ההליכים ללא צורך בבקשה נוספת או בדיון נוסף וזאת על פי האמור בסעיף 21(2) לחוק סדר הדין הפלילי - סמכויות אכיפה מעצרים".

כאמור, העורר פנה לבית משפט קמא בבקשה דחופה ביום 2.10.14, ובה עתר לשחרורו ממעצר לא חוקי. במסגרת בקשתו זו, טען העורר כי אמנם לא עלה בידו להמציא הערובה, עם זאת, היה על בית משפט קמא לנהוג על פי הקבוע בסעיף 47 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996 (לעיל ולהלן: "**חוק המעצרים**") ובכל מקרה, היה על שב"ס להביאו בפני שופט למצער, תוך 48 שעות מעת מתן ההחלטה.

העורר טוען, כי נכון למועד הגשת הבקשה (2.10.14) הוא נתון במעצר עקב אי עמידה בתנאי הערובה, מבלי שקוימה כלפיו החובה הקבועה בסעיף 47 לחוק המעצרים וכאשר במהלך כל התקופה האמורה, סוגיית מעצרו עקב אי עמידה בתנאים, לא באה כלל בפני שופט.

כנזכר, בזיקה לבקשה הבהולה לשחרור ממעצר לא חוקי, קבע בית משפט קמא, כי הוא דוחה הבקשה, תוך שציין כי בהחלטה המקורית נקבע באופן מפורש "לא יעמוד המשיב בתנאים או יפר אותם, יעצר עד תום ההליכים ללא צורך בבקשה נוספת או בדיון נוסף".

בית משפט קמא ציין כי הוא רשאי היה לעשות כן מכח הקבוע בסעיף 21 (2) לחוק המעצרים.

ראשית יש לומר כי רישום הסעיף בהחלטת בית משפט קמא הינו שגוי שכן ההפניה הינה להוראת סעיף 21 (א)(2).

להבנתי, תכלית הוראה זו היתה להעמיד עילה להגיש בקשה למעצר אדם, מקום בו ניתנה בעניינו החלטה על מתן ערובה וזו לא ניתנה.

אין ספק כלל, כי הבקשה שהוגשה מלכתחילה בעניינו של העורר ואשר נדונה בפני בית משפט קמא, ואשר בגינה ניתנה

ההחלטה מיום 20.7.14 עסקה באפשרות מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעקבות הגשת כתב אישום כנגדו.

עובר למתן ההחלטה האמורה, כל שהיה בפני בית משפט קמא, הוא כתב אישום ובקשה למעצר העורר בעקבות הגשת כתב האישום האמור.

בית משפט קמא, בהתאם לסמכותו, ראה לנכון לקבוע כי ניתן להשיג את מטרת המעצר, גם בדרך של שחרור העורר ממעצר.

אכן, החלטת השחרור הוגבלה בתנאים, ובכלל זה התניה בדבר הפקדת ערבון כספי בסך של 2,000 ₪.

חוק המעצרים בסעיף 47 שכתרתו "תוצאות אי המצאת ערובה" מורה כדלקמן:

"(ב) התנה השופט את השחרור בהמצאת ערובה, ולא הומצאה הערובה במועד שנקבע, יובא העצור בפני שופט תוך 24 שעות מתום המועד האמור.

(ג) לא קבע השופט מועד להמצאת הערובה ולא הומצאה הערובה, יובא העצור בפני שופט תוך 48 שעות מעת מתן ההחלטה".

בענייננו גם אם תמצא לומר כי בהחלטת השחרור לא נקבע מועד להמצאת ערובה, כי אז משלא הומצאה הערובה צריך היה להביא את העצור בפני שופט תוך 48 שעות מעת מתן ההחלטה.

אין חולק כי העורר לא הובא כלל בפני שופט, לא בתוך 24 שעות ואף לא בתוך 48 שעות. ,

הסתמכות בית משפט קמא על הוראת סעיף 21 (א)(2) כמייתרת את הצורך בהבאת העצור בפני שופט, עקב אי הפקדת ערובה, אינה עולה בקנה אחד עם פרשנות סבירה ותכליתית של הוראת סעיף 21, ויש בה, הלכה למעשה, כדי לעקוף הקבוע בסעיף 47 לחוק הנזכר.

למעשה, הנתیب המוצע על ידי בית משפט קמא עלול, חלילה, להביא לתוצאה לפיה כל אימת שעצור אינו מקיים אחר החלטה בדבר הפקדת ערובה, יוביל הדבר באופן ישיר למעצרו עד לתום ההליכים.

מעבר לעובדה שלהבנתו, הילוכו זה של בית משפט קמא אינו עולה בקנה אחד עם הוראת סעיף 21(א)(2), הרי שיש בו משום פגיעה בלתי מידתית בחירותו של העצור, בפרט במקום שבו קופחה לחלוטין זכותו של העצור לבוא בפני בית משפט קמא ולנסות ולשכנע כי בנסיבות העניין אין להתנות את שחרורו בהפקדת ערובה ולמצער, כי ניתן לאפשר את שחרורו כנגד הפקדת חלק מהערבון.

הואיל ולהבנתי בית משפט קמא לא רשאי היה להיבנות מהוראת סעיף 21(א)(2) לצורך הצדקת החזקתו של העורר במעצר על פני חודשים ארוכים, בו בזמן שהחלטת השחרור בעניינו לא בוטלה ולא שונתה, סברתי כי ניתן וצריך לדון בהודעת הערר גם ללא צורך בזימון הצדדים לדיון, במיוחד מקום בו להבנתי, צריך היה, תחילה, לקיים את הוראת סעיף 47 לחוק.

על כן, הערר מתקבל במובן זה שהנני להורות לשב"ס להביא העורר בפני שופט בבית משפט קמא, עד ולא יאוחר ממחר, 6.10.14, עד השעה 15:00.

המזכירות כאן, תמציא החלטה זו בדחיפות למזכירות בית משפט השלום באשקלון, ובמקביל לשב"ס על מנת שאלה יפעלו להביא את העורר לבית המשפט הנזכר במועד שנקבע.

**ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ה, 05 אוקטובר 2014,
בהעדר הצדדים.**